

Ještě jednou Marie (8.12.2016)

Před časem jsem psala o [úklidu podle Marie Kondo](#) a víceméně jsem si z něj dělala legraci. Od té doby uběhlo pár měsíců a já mám knížku dávno nejen přečtenou, ale dokonce jsem podle ní i probírala a rovnala věci. Alespoň částečně. Protože i když určitě nikdy nepůjdu v úklidu tak daleko jako ona, přesvědčila jsem se, že Marie má ve spoustě věcí pravdu.

Naučila jsem se skládat oblečení jinak, přeložit ho víckrát. Nestavím ho na hranu, jako to dělá Marie, protože mé úložné prostory bohužel netvoří zásuvky, nýbrž police. Jejich počet jsem alespoň zvětšila, protože už nikdy nechci mít ve skříních vysoké komínky věcí. Je to určitě úhlednější a přehlednější, zvláště když ve skříní spoustu oblečení ubylo.

Podle Marie je při úklidu nejdůležitější si vzít postupně do ruky každou věc, kterou máme doma, a položit si otázku, zda nám přináší radost. Nejsnáze se to prý dělá u oblečení. Myslím, že to je pravda.

Uvědomila jsem si, že mám plné police věcí takzvaně „na horší“. Věcí, které jsem si koupila nebo dostala a které jsou sice krásné, ale já je nemám ráda, protože se v nich necítím dobře. Věcí, které jsou mi malé. Věcí, jejichž doba už minula.

Všechny ty věci byly naskládány ve vysokých komínech, pohřích často všelijak zhroucených. A sem tam mezi nimi byly halabala nastrkané věci, které jsem občas nahonem do skříně vrátila, protože jsem se ráno přehmátla, nebo jsem se nakonec rozhodla pro jiné oblečení.

Všechny ty věci jsem ze skříní koncem srpna vyndala, každou věc vzala do ruky a výsledkem byly poloprázdné police. Tehdy jsem si myslela, že jsem všechno pořádně probrala, ale dnes vidím, že tomu tak není. Zbyly mi tam věci, na které jsem za celou dobu ani nesáhla, nepotřebovala je, nechtěla jsem si je vzít na sebe. A naopak mi tam přibyly věci, které nosím a raduju se z nich.

Budu muset ten úklid zopakovat.

Protože jsem zjistila, že je mi dobře, když mám ve skříni jen věci, které mi dělají radost. Když jen takové věci mám kolem sebe.

A v sobě.

Můj přístup k věcem byl odjakživa hodně ležerní, a když se to mixne s uspěchaností, je na bordel zaděláno velmi rychle. Snažím se to změnit. Alespoň u toho oblečení a všeho, co během času nahromadí v kuchyni a domácnosti vůbec. Protože na to všechno, co potřebuju k šití, pletení (co kdyby), háčkování (co kdyby), výrobě panenek a medvídků (co kdyby), kreslení zentangle (co kdyby) a šití art quiltů (co kdyby), prostě sáhnout nemůžu.

Marie mi pomohla pochopit, že když toho v našem životě není příliš, je všechno najednou o hodně důležitější a vynucuje si to naši oprávněnou úctu.

Není možné si nechat ve svém životě jen to, co nám přináší radost, jako to můžeme udělat třeba s oblečením, ale určitě jde odbourat mnohé z toho, co nám radost nepřináší. A taky určitě lze přidat si nějakou tu radost do života. Přidat si tím víc radostí, čím víc starostí se nám nepodaří se zbavit.

Letošní rok je pro mě vlastně rokem úklidu. Příští pondělí se mi nečekaně naskytla možnost pokusit se v sobě pozotvírat staré skříně, všechno vytrít a ponechat si v sobě především to, co mi přináší radost.

Uvidíme, jak se mi to povede. Možná to tak jednoduše nepůjde. Ale každopádně se musím pokusit. Je to nutné.

Protože některé zásuvky nebyly otevřené desítky let, a co v nich je, už dávno není v módě.

{fshare}